

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1900

ΑΡΙΘ. 11

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο (πρόεδρος)
† Ο Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ο Αρχηγ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίης)
† Ο Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετρίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 28
ἑξαμηνιαία τὰ ἡμῖσιν
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ὁ ἅγιος Τίτος καὶ ὁ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καθεδρικός ναός — Χριστιανικὴ ἀπολογία Ἰουστίνου ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς ἀπολογούμενος ὑπὲρ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν τῷ πρὸς Τρύφωνα τὸν Ἰουδαῖον διαλόγῳ — Κοινοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συνεδρία Δύο Σωμάτων. — Ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ σεβαστὸν Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον συνήλθον σήμερον εἰς κοινὴν συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος. Κατὰ ταύτην ληφθείσης ὑπ' ὄψιν τῆς περικλήσεως τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου Γ. Γεωργιάδου καὶ δεκτῆς γενομένης ἐξελέγῃ εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ἡ Α. Ε. Ἰωάννης Βιθυνὸς ἐφέντης.

Ὡσαύτως ληφθείσης ὑπ' ὄψιν ἐπιστολῆς τῆς Ἐφορείας τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ὑποβαλλούσης τῇ Α. Θ. Παναγιότητι κατάλογον ὑποψηφίων καὶ δηλούσης ὅτι ἀποχωροῦσιν ἐκ ταύτης οἱ ἐκ τῶν μελῶν ἀξιότιμοι κ. κ. Ἀλέξανδρος Ζωηρὸς παῖς, Ζ. Θ. Ζήση καὶ Θεόδ. Βόλτος, ὧν ὁ δεύτερός ἐστι καὶ αὐθις ἐκλέξιμος, ὡς ἀναπληρώσας τὸν παραιτηθέντα ἔφορον Γ. Χωτζην, τὰ δύο Σώματα ἐξελέξαντο μέλη τῆς Ἐφορείας τοὺς κ. κ. Ζ. Θ. Ζήσην, Ἰωάννην Σιώτην, ἱατρὸν καὶ Χαρχλάμπον Λάγον.

Μετὰ μεσημβρίαν τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐξηκολούθησε τὴν τακτικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν.

— **Ἱερὰ Σύνοδος.** — Ὁ ἐκ τῶν νέων συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Κύριλλος ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Τῆς συνεδρίας ταύτης ἀπῆν ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Δέρκων Καλλίνικος.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνωσθησαν γράμματα τοῦ τε ἀγίου Σμύρνης Βασιλείου καὶ τῆς Δημογεροντίας καὶ τῶν λοιπῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως Σμύρνης παρακαλοῦσάν τὴν Ἐκκλησίαν ὅπως ὁ ὡς συνοδικὸς διὰ τὴν νέαν συνοδικὴν περίοδον προσκληθεῖς μητροπολίτης Σμύρνης ἀντικατασταθῇ δι' ἄλλου, ἅτε ἰδιαιτέρων κοινοτικῶν λόγων ἀπαιτούντων τὴν αὐτοῦ παρουσίαν τοῦ μητροπολίτου. Ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος μὴ ἀπαρδεξαμένη τὰς αἰτήσεις ταύτας ἐνέκρινε νὰ ἐπιμείνῃ ὅπως ἡ Α. Σεβασμ. συμμορφωθῇ πρὸς τὸ καθήκον ἐρχομένη εἰς βασιλεύουσαν.

Κατὰ δὲ τὴν χθεσινὴν συνοδικὴν συνεδρίαν ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Κύριλλος διωρίσθη πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ὡς καὶ τῆς Βίσηγητικῆς εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποχωρήσαντος ἀγίου Κυζίκου Κωνσταντίνου.

— **Ἐπαρχία Σερβίων καὶ Κοζάνης.** — Κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς Τρίτης καὶ τὴν τῆς χθὲς ἀνεγνωσθησαν αἰτήσεις τῶν κοινοτικῶν Σωματείων τῆς πόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης, δι' ὧν, ἀναγκαιοτάτης περικταμένης τῆς ὅσον ἔνεστιν ἐγκαίρου παρουσίας τοῦ μητροπολίτου αὐτῶν, ἅτε ἐπιγούσης τῆς ἐνάρξεως τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Βαλταδωρείου Γυμνασίου καὶ τῆς ιδρύσεως ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, ἀναλώμασι μεγάλων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐγκατεστημένων φιλομούσων συμπολιτῶν ἀνεγειρομένων, παρακαλοῦσι τὴν Ἐκκλησίαν ὅπως ἐπιτραπῇ τῇ Α. Σεβασμιότητι, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἀφ' ἧς ἀπὸ τριετίας ἤδη ἀπουσιάζει.

Ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ταύτας ὑπ' ὄψιν, πειθομένη δὲ καὶ εἰς τὰς προφορικὰς περὶ τούτου διαβεβαιώσεις τῆς Α. Σεβασμιότητος ἐπέτρεψεν αὐτῇ ἵνα ἀπέλθῃ τῆς βασιλευούσης καὶ πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ ἀντικαταστάτου αὐτῆς.

—*Εὐχαριστία Προικοννήσου.*—Εἰς τὸν σεβασμιώτατον μητροπολίτην Προικοννήσου Περθέσιον, παρστάντα ἐνώπιον τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ἐγένετο τὸ εἰθισμένον Μήνυμα, καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδρίας ἡ ἐν τῷ ναῷ νενομισμένη τελετὴ τῆς εὐχαριστίας.

—*Ἐπίσκεψις.*—Προχθὲς ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας Νοβόκοβιτς σὺν τῇ εὐγενεστάτῃ πρεσβείρᾳ συζύγῳ αὐτοῦ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐξαιτησάμενοι τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν ἀνχωρήσει αὐτῶν.

Χθὲς δὲ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνελθοῦσα εἰς Πέραν ἀντεπεσκέψατο τὴν Α. Ἐξοχότητα ἐπευξαμένη αὐτῇ κατευόδιον.

Προχθὲς ὡσαύτως ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἡ Α. Ε. ὁ διὰ τὰς συμβάσεις πληρεξούσιος τῆς Ἑλλάδος κ. Διονύσιος Στεφάνου.

—*Ἐπέτειος ὀνόματος.*—Τῇ Α. Μακαριότητι τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου καὶ τοῖς Σ. μητροπολίταις Νικαίας καὶ Ἐλασσῶνος ἄγουσι τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς.

—*Μνημόσυνον.*—Τῇ μεθαύριον Κυριακῇ τελεῖται ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν αἰοδύμων μητροπολιτῶν Κυζίκου Νικοδήμου καὶ Δυρραχίου Βησσαρίωνος, ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν Ἐπιτροπῆς. Τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν τελέσει ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἀμασείας Ἀνθίμος Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης μετὰ δύο ἐτέρων συνοδικῶν ἀρχιερέων.

—*Μητροπολίτης Βελεγράδων.*—Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Βελεγράδων Βασίλειος διὰ τηλεγραφήματος ἡγγεῖλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἀπῆλθεν ἐκ Παρκαμυθίας κατευθυνόμενος εἰς βεσιλεύουσιν.

—*Πατριαρχικαὶ προσήσεις.*—Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἡ Α. Θ. Παναγιότης εὐρεστέθῃ νὰ διαβιβάζῃ διὰ τοῦ πανοσιολ. Δευτερεύοντος Περθενίου τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῷ διαπρεπεῖ ὁμογενεῖ λογίῳ Χασιώτῃ, ἀντιπροσώπῳ τοῦ οἴκου Χρηστάκη ἐφέντη Ζωγράφου, ἐπὶ τῇ ἐναγχος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν αἰσίᾳ αὐτοῦ ἀφίξει.

—*Πεντηκοστατικὴ ὑπηρεσία πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων.*—Οἱ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων ἀξιότιμοι Δημήτριος Ξανθοπούλος, Α. γραμματεὺς τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ Σωτήριος Κωνσταντινίδης, διευθυντὴς τοῦ ἐπὶ τῶν διαβατηρίων τμήματος τοῦ Ὁθωμανικοῦ Γραφείου τῶν Πατριαρχείων, συνεπλήρωσαν πεντηκονταετηρίδα τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὑπηρεσίας αὐτῶν. Ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ καὶ σπανίῳ πως τούτῳ γεγονότι μακρὰ καὶ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, ἀπαντες οἱ ὑπάλ-

ληλοι τῶν Πατριαρχείων, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, αἰσθηματὰ σεβασμοῦ καὶ συμπαιθεῖς ἐκδηλοῦντες, ἀμα καὶ ἀκριβῆς συναδελφικὸν καθήκον ἐκπληροῦντες, ἐτεκμηρίωσαν τὸν πρὸς τοὺς συναδέλφους αὐτῶν ἰδιαιτέρον σεβασμὸν καὶ ὑπόληψιν διὰ τρόπου ἐξαιρετικοῦ. Τῇ παρελθούτῃ δηλονότι Τρίτῃ, ἡγουμένου τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου Χρυσοστόμου πάντες κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ἐνθα ἦσαν οἱ ἄγοντες τὴν 50ετηρίδα αὐτῶν, καὶ ἀπὸ ἀνεγνώσθησαν δύο πατριαρχικά πιττάκια τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐκφραζούσης τοῖς δυσὶ τούτοις ὑπαλλήλοις τὴν πλήρη εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ταῖς δοκίμοις ὑπηρεσίαις καὶ τῇ εἰς τὸ καθήκον ἀφοσίωσιν αὐτῶν κατὰ τὸν χριστιανικὸν αἰῶνα τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος προσεφώνησεν αὐτοὺς εἰτα ἐκ μέρους πάντων τῶν ὑπαλλήλων προσθεὶς ὅτι, οἱ συνάδελφοι ἐπὶ τῇ αὐτῇ γεγονότι τῆς 50ετοῦς καὶ μετ' ἀγαστῆς ἀφοσίωσις καὶ ἀξιομνήτου ζήλου ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν, προσφέρουσιν αὐτοῖς τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐν ἐλαιογραφίᾳ. Ὅντως δὲ, φιλοτίμῳ κοινῷ ἔργῳ τῶν ὑπαλλήλων πάντων, κατασκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ὁμογενεοῦς καλλιτέχνη, κατηχητοῦ δὲ τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς καλλιτεχνίας ἐν τῇ ἐν Χάλκῃ Ἑλληνικῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ Ι. Γεωργίου αἱ εἰκόνας αὐτῶν ἐν πολυτελεῖσι πλαισίοις καὶ ἐδωρήθησαν τοῖς ἑορτάσασιν εἰς ἀνάμνησιν καὶ ἐνδείξιν φιλαδέλφων αἰσθημάτων, ὡς ὀπίσθεν τῶν εἰκόνων λέγεται.

—*Τὸ Μέγα Ὁρολόγιον.*—Τὸ ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων ἐκδοθὲν Μέγα Ὁρολόγιον, συντελεσθὲν κατὰ πάντα ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν πωλούμενον ἐν τοῖς Καταστήμασι Δεπάστα—Σρῦρα—Γεράρδου. Ἡ σχετικὴ περὶ τῆς βίβλου Πατριαρχικῆ καὶ συνοδικῆ ἐγκύκλιος δημοσιευθήσεται προσηχῶς.

—*Ἐκδοσις ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου.*—Ὁ ἐν Ἀθῆναις «Σύλλογος τῆς Ἀναπλάσεως» ἐξέδωκεν ἑναγχος τύποις τὸν Α' τόμον τῆς Καινῆς Διαθήκης ὑπὸ τῇ ἐπιγραφῇ τὸ κατὰ Ματθαῖον ἅγιον Εὐαγγέλιον εἰς τὸ πρωτότυπον κείμενον, εἰς ἑρμηνείαν σύντομον καὶ εἰς προσευχὰς, ὅντινα καὶ ὑπέβαλε τῇ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐξαίτουμένος ἄδειαν ἐλευθέρως κυκλοφορίας ἐν τῷ κλίματι τοῦ Οἴκου. Θεοῦ. Τοῦ ἔργου παρκαπεμφθέντος εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τῆς περὶ τούτου γνωμοδοτήσεως αὐτῆς ἐγκριθείσης ὑπὸ τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἀπελύθη Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ ἐγκύκλιος συνιστάσα πᾶσι τοῖς εὐσεβεῖσι χριστιανοῖς τὸ ἱερόν πόνημα πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν πιστῶν.

—*Κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου.*—Τῇ μεθαύριον Κυριακῇ κηρύξουσιν τὸν θεῖον λόγον: ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ ὁ ἀρχιμ. Καλλίνικος Δελικάνης· ἐν Τζιβαλίῳ ὁ ἱεράτ. προϊστάμενος ἀρχιμ. Φιλόθεος Μιχαηλίδης· ἐν

Ἐγρίκαπου ὁ δευτερεύων Παρθένιος· ἐν Ἐξ Μαυμάροις ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἀρχιμ. Μελέτιος Κοτρόζος· ἐν Βλάχκ· ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἀρχιμ. Ἀθηνάσιος Λάσκαρις· ἐν Κοντοσκλίῳ (ἀγ. Ἐλπίδος) ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἀρχιμ. Ἀντώνιος· Ἀντωνίνης· ἐν Γαλατᾷ (Χριστοῦ) ὁ ἀρχιερατ. προϊστάμενος Συννάδων Εὐγένιος· ἐν Γαλατᾷ (ἀγ. Νικολάου) ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἀρχιμ. Διμασκηνός Μοσχόπουλος· ἐν Γαλατᾷ (Παναγίας) ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἀρχιμ. Αἰμιλιανός Δάγκουλας· ἐν Σταυροδρομίῳ ὁ ἀρχιερατ. προϊστάμενος Χარიουπόλεως Γερμανός μετὰ τῶν κληρικῶν θεολόγων τοῦ Πέραν· ἐν Ταταούλοις ὁ ἀρχιερατ. προϊστάμενος Παμφίλου Μελισσηνός· ἐν Φερίκιοι ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἀρχιμ. Νικηφόρος· ἐν Ὁρτάκι· ὁ ἱεροδ. Σπυρίδων Βλάχος· ἐν Μ. Ρεύματι ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἀρχιμ. Μιχαήλ Τριανταφυλλίδης· ἐν Νεοχωρίῳ (Παναγίας) ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἱερεὺς Παναγιώτης· ἐν τῷ ἀγιοταφρικῷ Μετοχίῳ ὁ ἱεροδ. Ἰάκωβος Ἀρχατζικῆκης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι καὶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς,

οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ

Κηπόλεως ἱερῶν Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ

τούτων ἐπιτροπεύοντες τιμω-

τατοὶ κύριοι.

Ἀριθμ. πρωτ. 1629

Θεῖα συνάξει καὶ εὐλογίᾳ τῆς ἁγίας ἡμῶν Μητρός, Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τύποις ἐξεδόθη τὸ πρῶτον Πατριαρχικῶς τὸ ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ, ὅπερ Συνοδικῶς ἐγκριμένον καὶ τῇ σεπτῇ κατωχυρωμένον Πατριαρχικῇ ἐπικυρώσει παραδίδεται ἀπὸ τοῦ νῦν ταῖς ἁγίαις τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαις εἰς χρῆσιν κατὰ τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας. Ὅτι ἡ ἐκδοσις αὕτη ὑπερφέρει τῶν ἄλλων τῇ ἀκριθείᾳ τῶν γραφῶν, οὐδεμιᾶς χρῆζει ἀποδείξεως· ἄλλης, γνωστοῦ ὅτι ἡ Ἀνωτάτη τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, καὶ ἡθελε καὶ ἡδύνετο τῆς ἐκδόσεως ταύτης οὕτως ἐπιμεληθῆναι, ὥστε ἀδύνατον εἶναι τὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς κειμένοις περὶ σφρησιν οἰωνοῦσαν ἀμαρτημάτων. Ἐξέστι δὲ παντὶ τῷ τὰ προλεγόμενα τοῦ ἀρτιφανοῦς Μεγάλου Ὁρολογίου διερχομένῳ καταμαθεῖν ὅσα τε ἀκριβεστάτη ἀφῆρθησαν, ὅσα τε προσηκόντως προσετέθησαν καὶ ὅσα αὖθις διωρθώθησαν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τὰ πορίσματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· οὐδ' ἦν ἄλλως γενέσθαι, ὅτε, ὡς ἐν τῷ παρόντι, ἡ ἡμεῖς ἐπιστάσις τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἀνέτιθετο τοῖς μάλιστα περὶ τοῦτο ἀρμοδιωτάτοις, ἧτοι τῇ Πατριαρχικῇ Κεντρικῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἐπιτροπῇ καὶ ἄλλῃ εἰδικῇ ἐξ ἁγίων καὶ Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν ἀρχιερέων Ἐπιτροπῇ. Ἀριστον δὲ τυγχάνον τὸ παρὸν ἔργον λόγῳ τῆς τῶν περιεχομένων ὁρθότητος, οὐχ ἥκιστα τῶν ἄλλων ὑπερέχει ἐκδόσεων καὶ κατὰ τὸ καλλιτεχνικόν

τῆς ἐκτύπωσός· διότι ἡ μὲν κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἡμεῖς ἐπιβλέψας καὶ τῶν παρορματίων διόρθωσις ἀνέτιθη τῷ εἰδικῷ κωτάτῳ περὶ τὰ τοιαῦτα ἄρχοντι Μ. Χαρτοφύλακι κ. Μανουήλ Ι. Γεδεών, ὁ δὲ χάριτος καὶ τὰ ἄλλα ὀλικά, ὧν χρῆσις ἐγένετο, μετὰ περισσῆς ἐξελέγησαν ἐπιμελείας· ὥστε ἀπατελέσθαι τόμος εὐσύνοπτος, ἀπληλαγμένος παρορματίων, εὐχερὴς εἰς ἀνάγνωσιν, τὴν ὄψιν. Οὕτω δὲ ἔχουσιν τὴν ἱερὰν ταύτην βιβλίον, σεπτῇ Πατριαρχικῇ καλεῖται παραδιδόμενον εἰς κοινὴν χρῆσιν, προεπόμενοι ὧς καὶ ἐνταλλόμενοι, ἵνα τὴν ἐκδοσιν ταύτην, ὡς Ἐκκλησιαστικῶς ἐγκριμένην, προτιμᾷτε πάσης ἄλλης, ἀντικαθιστάντες ἐν ταῖς ὧν προϊστασθε καὶ ἐπιτροπεύετε ἱεραῖς Ἐκκλησίαις εἴ τινα ἂν εὕρητε προγενεστέραν ἐκδοσιν, καθόσον ἄλλως τε οὐδὲ πολὺ τί ἐστι τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, ὁρισθὲν εἰς ὀκτωκαίδεκα μόνᾳ γρόσια δι' ἕκαστον ἀντίτυπον καλλιτεχνικῶς δεδεμένον καὶ τῇ σφραγίδι ἐσφραγισμένον τῶν Πατριαρχεῶν. Γνωρίζομεν δ' ἐπὶ τούτῳ ἅπασιν ὧς ἐπὶ τὴν πώλησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ τούτου Μεγάλου Ὁρολογίου ἀνεθέμεθα τοῖς ἐν Γαλατῇ γνωστοῖς βιβλιοπωλείοις Δεπάστα—Σούρα—Γαράδου. Οὕτω δὲ ποιοῦντες εἴητε ἐν Κυρίῳ ὑγαίνοντες.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 14 Μαρτίου 1900.

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΙΤΟΣ

ΚΑΙ Ο ΕΠ' ΟΝΟΜΑΤΙ ΑΤΤΟΤ

ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ

I

Πρῶτος τῆς Κρητῶν ἐκκλησίας ἐπίσκοπος, ὡς γνωστὸν, ὑπῆρξεν ὁ Ἅγιος Τίτος, ὃν κατέλειπεν ἐν τῇ νήσῳ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράψας πρὸς αὐτὸν μετὰ ταῦτα, τὴν ἐκ Νικοπόλεως γνωστὴν ἐπιστολήν του, ἐν ᾗ (ε'. ἐδ. α'. κεφ.) λέγει αὐτῷ· «τούτου χάριν κατέλειπόν σε ἐν Κρήτῃ ἵνα τὰ λείποντά ἐπιδιορθώσης καὶ καταστήσης κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγὼ σοι διεταξάμην».

Πολλὰ λέγονται περὶ τῆς τοῦ Ἀγίου Τίτου κατὰγωγῆς, ἣν ἀνάγουσιν εἰς τὸν Μίνωα.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ἅγιος Τίτος εἶλκε τὸ γένος ἐκ Κρήτης ἐνθα ἐγεννήθη περὶ τὸ ἔτος 13 καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ἀνθύπατος τῆς νήσου ἦν θεῖος αὐτοῦ γνήσιος.

Ἐξῆσε δ' ἐν ὅλῳ ἔτη ἐννεμήκοντα καὶ τέσσαρα, ἐξ ὧν τὰ 10 διήνυσεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.

Ἐν τῷ Μηναίῳ τοῦ Αὐγούστου, ἡμέρᾳ κε', εὐρηται ἀρήρησις περιληπτικὴ τοῦ βίου τοῦ Ἀγίου Τίτου, ἐνδιαφερόσας πάντο πληροφώρας καὶ εἰδήσεις περιέχουσα.

Καθὰ ἐν τῇ ἀφηγήσει ταύτῃ ἀναφέρεται, ὁ Ἅγιος Τίτος «ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου αὐτοῦ πολλὴν ἐνεδείξατο σπουδὴν καὶ μάθησιν ἀκριβῆ εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων παιδείαν, καὶ γέγονεν εἰς ἄκρον ἐμπειρότατος εἰς τὴν σοφίαν τῶν γραμμάτων. Εἰκοσαετῆς δὲ γεγονώς, τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καλῶς προβαινούσης, ἀκούει φωνῆς ἄνωθεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθείσης· Τίτε, δεῖ σε ἐνταῦθα καὶ ἐκ τοῦ τόπου τούτου ἐκδημῆσαι καὶ τὴν ψυχὴν σου σῶσαι. Ὁ δὲ ἀκούσας ὑπερεθαύμασε καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ. Τί ἂν εἴη τὸ τέλος τῆς τοιαύτης φωνῆς τῆς θείας. Ὁ οὖν Ἀνθύπατος Κρήτης, μέγας καὶ περιβόητος πάσης τῆς νήσου ὑπάρχων, ὁ καὶ θεὸς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου γνήσιος ὢν, ἀκούσας τὴν τοῦ δεσπότου καὶ Κυρίου καὶ Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτήριον γέννησιν, . . . ἀπέστειλε τοῦτον ἐν Ἱεροσολύμοις ὡς ἱκανὸν καὶ ἐξαγγεῖλαι τὰ ἀκουσθέντα ἐν ἀκριβείᾳ. Ὁ δὲ παραγενόμενος ἐντίμως ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ προσκυνήσας τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Θεὸν καὶ πεσὼν μέχρι καίρου, εἶδε καὶ τὰ σωτήρια αὐτοῦ καὶ πανάχραντα πάθη καὶ τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ταφὴν καὶ τὴν ἀγίαν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν καὶ τὴν θείαν ἀνάληψιν καὶ τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἐπιδημίαν καὶ κάθοδον. Προέγραψε δὲ τῷ θεῷ αὐτοῦ, τῷ Ἀνθυπάτῳ Κρήτης, ὅτι: ἄπερ ἀκήκοας ἀληθῆ εἰσὶ καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστίν, ὃν ἀκήκοας ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος, καὶ ποιεῖ θαυμάσια μεγάλα. Ὁ δὲ ἅγιος Τίτος ἀκούσας ταῦτα ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ καὶ ἐβαπτίσθη καὶ συνηριθμήθη τοῖς ἑκατὸν εἴκοσι καὶ τοῖς τριχιλίοις τοῖς πιστεύσασιν τῷ Χριστῷ διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου διδασκαλίας. . . .»

Μετὰ ταῦτα δ' ὁ Ἅγιος Τίτος ἐχειροτονήθη, ἀπόστολος ὑπὸ τῶν κορυφαίων μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ παρεγένετο μετὰ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου εἰς Ἀντιόχειαν, εἰς Λύστραν καὶ εἰς Δέρβην καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη, συνεξεδήμησε δ' αὐτῷ καθὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιληπτικῇ βιογραφίᾳ του ἀναφέρεται, «μέχρι τῆς ἐν Ρώμῃ αὐτοῦ ὑπὸ Νέρωνος ἀναίρεσεως· τὸ δ' ἐντεῦθεν ὑπέστρεψεν εἰς Κρήτην, κατέκλεισε ἐπισκόπους κατὰστήσας καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἐν αὐτῇ ἀποστολικῶς διαπρέψας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ».

II.

Ὡς ἔδραν τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ εἶχεν ὁρίσει ὁ ἅγιος Τίτος τὴν διάσημον πόλιν Γόρτυνα, ἧς τὴν περιφέρειαν διετήρησεν ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ ποιμαντορίαν.

Εἰς τοὺς διαδεχόμενους δὲ τὸν Ἅγιον Τίτον ἀπεδίδοτο, σὺν τῷ τίτλῳ τοῦ Ἐπισκόπου Γορτύνης καὶ ὁ τοῦ ἐπισκόπου, μεταγενεστέρως δὲ, Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης. Μνημονεύονται δ' ὀνομαστί ὡς τοιοῦτοι,

μετὰ τὸν ἅγιον Τίτον, ὁ ἅγιος Φίλιππος, ὁ Διάσκουρος, ὁ ἐπὶ Δεκίου μαρτυρήσας Κύριλλος, Εὐμένιος ὁ θαυματουργός, Πέτρος ὁ μέγας, ὁ Ἰκόνιος εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον, ὁ Μαρτύριος εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι, ὁ Θεόδωρος, Ἰωάννης ὁ Α', ὁ Πέτρος, ὁ Βασίλειος Α' εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν σύνοδον (680), ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἀνδρέας, συγγραφεὺς, ὁ Ἠλίας εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον, ἐπίσης συγγραφεὺς καὶ ὁ περὶ τὸ 823 μαρτυρήσας Κύριλλος, μεθ' ὃν καὶ κατεστράφη ἡ Γόρτυνα.

III

Προϊόντος τοῦ χρόνου, ὁ ἅγιος Τίτος ἀνεκηρύχθη πάτρων τῆς νήσου, καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ὡς τοιοῦτος, ἐτιμᾶτο. Ἐν τινὶ ἐπισήμῳ ἐγγράφῳ, συνταχθέντι κατὰ τὸ ἔτος 1363, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, εὐρηται ἡ φράσις «ὑπὸ τὴν σεπτὴν προστασίαν τοῦ Ἁγίου καὶ θαυματουργοῦ Τίτου, ἀποστόλου καὶ πάτρωνος τῆς νήσου ταύτης» (Ἱστορ. σκηνογρ. Σ. Ζαμπελ.)

Ὡς τοιοῦτος ἀνεγνωρίζετο, φαίνεται, ὁ ἅγιος Τίτος καὶ ὑπὸ τῶν τὸ δυτικὸν δόγμα πρεσβευνόντων, διότι ὑπὸ τὸ προμνησθέν ἐγγράφον ὑπάρχουσι καὶ αἱ ὑπογραφαὶ πολλῶν Ἑνετῶν τοῦ δόγματος ἐκείνου.

Τὸ τοιοῦτον ἔτι κάλλιον προσεπιβεβαιῶται καὶ τὸ γεγονός, ὅτι, διαρκούσης τῆς Ἑνετικῆς κυριαρχίας, ἐν τισὶ δημοσίαις τελεταῖς, ὁ τῶν λατίνων κληρὸς ἐπεκκλείετο, μετὰ μὲν τὴν ὑπὲρ τοῦ Δόγου τῆς Βενετίας νενομισμένην προσευχὴν, τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, λέγων. «Sancte Marce tu nos adjuvas», μετὰ δὲ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἐγχωρίου Δουκὸς, τὴν τοῦ ἁγίου Τίτου, ἀναφωνῶν: «Sancte Tite, tu nos adjuvas» (Pashley's travels in Crete, τόμ. 1 σελ. 6).

Ἐωρτάζετο δὲ κατ' ἀρχάς, ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Τίτου τῇ δ' τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη ἀναφέρεται, εἰς μνήμην αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ Martyrologium Romanum. Βραδύτερον ὁμῶς καθωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου Τίτου, ἡ καὶ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου.

IV.

Ὁ καθεδρικός ναὸς τοῦ ἁγίου Τίτου ἀνηγέρθη ἐν αὐτῇ τῇ ἑδρᾷ τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ, τῇ Γορτύνῃ. Τὰ εἰρεῖπια τοῦ ναοῦ τούτου ὁρῶνται καὶ σήμερον ἔτι παρὰ τῇ θέσει, ἐν ᾗ τῶζονται τὰ εἰρεῖπια τῆς τὸ πάλαι δικασήμου ἐκείνης Κρητικῆς πόλεως, τῆς Γορτύνης.

Ὁ ναὸς οὗτος ὠκοδομήθη ἐξ ὀγκολίθων μεγάλων διαστάσεων, ἀνευ συναναμίξεως πλίνθων. Ὡς δὲ τις ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ εἰρεπίων δύναται εἰκάσαι, ἡ οἰκοδομὴ ἦν ἀπέρριτος μὲν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπὴς καὶ εἰς ἄκρον στερεά.

Ἄγνωστον κατὰ ποίαν, ἀκριβῶς, ἐποχὴν ἀνηγέρθη ὁ περικαλλὴς οὗτος ναός, καθ' ἅπασας ὁμῶς τὰς πιθανότητας, ἡ ἀνέγερσις αὐτοῦ ἀνάγεται εἰς παλαιολιθίαν ἐποχὴν. Ὅλαι αἱ ὑπὸ διαφόρων παρεχόμεναι εἰδήσεις συμφωνοῦσιν ἐν τούτῳ, ὅτι τὸ ἱερόν λείψανον τοῦ ἁγίου Τίτου ἦν ἐντεταφιασμένον ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τιμωμένῳ καθεδρικῷ ναῷ.

Κατὰ ποίαν δ' ἐποχὴν κατεστράφη ὁ ναός; Ἐκ πολλῶν ἱστορικῶν μαρτυριῶν συνάγομεν ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Γορτύνης ὑπὸ τῶν καταλαβόντων τὴν νῆσον κατὰ τὸν θ'. αἰῶνα, δὲν ἀνευρέθη πλέον τὸ ἱερόν λείψανον τοῦ ἁγίου Τίτου, πλὴν τῆς τιμῆς αὐτοῦ κάρυς, ἣτις διετηρήθη ἐν Χάνδακι.

Ἐκ τούτου δυνατόν ἐστι συμπεράναι ὅτι καὶ ὁ καθεδρικός ναός τοῦ ἁγίου Τίτου τότε κατεστράφη.

V.

Τὴν πρώτην, ἐφ' ὅσον γινώσκουμεν, περιγραφὴν τῶν ἐρειπίων τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Τίτου, ἐποίησατο ὁ Ὀνώριος Βέλλης περὶ τὰ τέλη τοῦ 18. αἰῶνος· ἐν τῷ περὶ τῆς νήσου συγγράμματι αὐτοῦ. Ὁ λόγιος οὗτος Ἑνετός, ὃς ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους, ἱατρός τε καὶ βοτανολόγος, κατήρτισε καὶ σχεδιογράφημα τοῦ ναοῦ, ὃπερ ὁμῶς ἀπωλέσθη.

Περὶληψιν τοῦ συγγράμματος τοῦ Ὀνωρίου Βέλλης ἐφιλοπόνησεν ἕτερος λόγιος Ἑνετός, ὁ Ἀπόστολος Ζένος, τούτου δὲ τὸ χειρόγραφον, διατηρούμενον ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ ἁγίου Μάρκου ἐν Ἑνετίᾳ, περιέγραψε καὶ ἀνέλυσε ὁ Ἀγγλος Ἐδουάρδος Falkener ἐν τῷ περὶ ἀρχαίων Θεάτρων καὶ ἄλλων ἀρχαιολογικῶν κειμηλίων τῆς νήσου ἀγγλιστὶ γεγραμμένῳ συγγράμματι αὐτοῦ, ἐν ᾧ περιέλαβε καὶ ἀποσπάσματά τινα τοῦ χειρογράφου ἐκείνου.

Ἰδοὺ τὸ εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ναὸν ἀναφερόμενον ἀποσπασμα.

«Σχέδιον τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Τίτου κατεστρώθη ὑπὸ τοῦ Βέλλης. Ὁ ναός οὗτος ἦν ὁ καθεδρικός τοῦ ἁγίου Τίτου. Ἦν δ' ὀκδομημένος ὁλόκληρος ἐξ ὀγκολίθων, ἀνευ πλίνθων. Ἡ οἰκοδομὴ ἦν ἀρκούντως στερεὰ, οἱ τοῖχοι δ' εἰσὶ τέλειοι, ἀλλὰ τὸ ἐπιστέγασμα κατέρρευσε. Ἐν τῷ ἱερῷ ὑπάρχει παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ ἱερεῖς ὀρθόδοξοι, ἐκ τοῦ χωρίου Μητρόπολις ἐρχόμενοι τελοῦσι, κατὰ καιροῦς, τὴν θείαν λειτουργίαν.

Ἡ οἰκοδομὴ δὲν ἦτο ἐξωραϊσμένη, οὐδ' εἶχε στήλας. Ὁ θόλος ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τεσσάρων βάσεων, αἱ προσεδίδον εἰς τὸν ναὸν τὸ σταυροειδὲς σχῆμα. Οὐδὲν λείψανον τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ διακοσμῆσεως σώζεται.»

Καὶ ταῦτα μὲν ἀναφέρει ὁ Ὀνώριος Βέλλης, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Ζένον.

Ὁ δὲ περὶ τὸ 1700 τὴν νῆσον ἐπισκεφθεὶς Γάλλ-

λὸς Pitton de Tourefort, λέγει ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τοῦ συγγράμματός αὐτοῦ: «relation d' un voyage du Levant» τὰ ἐπόμενα περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Τίτου:

«Εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως (τῶν ἐρειπίων τῆς Γορτύνης) ὁρῶνται ἱκανὰ ἐρείπια ἀρχαίας ἐκκλησίας, ἐν τῷ προαστείῳ τῷ ἐπικαλουμένῳ Μητρόπολις. Ἡ ἐκκλησία αὕτη εἶναι καλῆς ἀρχιτεκτονικῆς τέχνης. Πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος ὑπάρχει ζωγραφία τις κατὰ τὸ ἡμῖς ἐξηφανισμένη. Παρίσταται, φαίνεται, ἱστορικὴν τινα σκηνὴν τῆς Παρθένου, διότι ἀναγινώσκονται ἀκόμη τὰ γράμματα MP. ΘΥ. Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐρμηνεύσωμεν μακρὰν τινα ἐπιγραφὴν, ἣτις ὁρᾶται ἐν τῷ ἱερῷ βήματι. Εἶναι ἐγκεχυραγμένη πολὺ ὑψηλὰ καὶ ἐρθαμένη. Φρονοῦμεν, ἐν τούτοις, ὅτι ἐν αὐτῇ γίνεται μνηεὶα τοῦ Κυρίλλου. Τοῦτο δ' εἶναι πιθανόν, διότι ὑπῆρξεν δύο Κύριλλοι, ἐπίσκοποι Γορτύνης, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Δελίου, κατὰ τὸν γ'. αἰῶνα, ὁ δ' ἕτερος κατὰ τὸν θ'. αἰῶνα. . . . Ὁ Τίτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς νήσου, καθ' ὅλην δὲ τὰς πιθανότητας, ἔδρα αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Γορτύνη.»

Τὰ ἐρείπια τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Τίτου ἀναφέρει καὶ ὁ Ροσοκό.

Μετὰ τοὺς ἀνωτέρω, περὶ τῶν ἐν λόγῳ ἐρειπίων μνηεὶαν ποιεῖται ὁ ἄγγλος περιηγητὴς Σπράττ ἐν τῷ 6. τόμῳ τοῦ περισπουδάζοντος συγγράμματός αὐτοῦ Travels and researches in Crete, ἐπισκεφθεὶς τὴν νῆσον περὶ τὸ 1853. Περιγράφων οὗτος τὰ ἐρείπια προστίθῃσιν ὅτι ὑπερθεὶς τῆς κεντρικῆς φωταγωγῆς τοῦ ἱεροῦ βήματος ὑπῆρχε καὶ μακρὰ ἐπιγραφὴ ἐκ τριῶν γραμμῶν ἀποτελουμένη, ἀλλ' ὅτι ἦν τόσον ἐρθαμένη, ὥστε ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναγνώσῃ τις. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Tournefort μνημονευομένη.

Πρὸ ἐτῶν, ἀνὰ τὴν νῆσον περιοδεύων, ἐπισκέφθην καὶ ἐγὼ τὰ ἐρείπια ἐκεῖνα. Ταῦτα φαίνονται πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῶν ἐρειπίων τῆς Γορτύνης καὶ οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου Μητρόπολις τοῦ δήμου Ἀμπελούζου τῆς ἐπαρχίας Καινουρίου. Οἱ τοῖχοι, οἵτινες ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Βέλλης ἐσώζοντο, κατέρρευσαν, ἡ δὲ μικρὸν μέρος αὐτῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ὑφίσταται. Σώζεται ὁμῶς μέγα μέρος τοῦ ἱεροῦ βήματος, ἐν ᾧ συνήθειν, ἀληθῶς, ὑπῆρχε νὰ τελεῖται, κατὰ καιροῦς, ἡ θεία λειτουργία.

Τὰ σωζόμενα ἐρείπια ἀποτελοῦνται ἐξ ὀγκολίθων μεγάλων διαστάσεων. Λέγουσι δ' οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων ὅτι οἱ ὀγκολίθοι οὗτοι ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ σπηλαίου τοῦ Ἀμπελούζου, ὃπερ ἐχρησίμευον ἄλλοτε ὡς λατομεῖον. Πράγματι δ' ὅταν ἐπισκέφθην τὸ ἀπέραντον καὶ λίαν παρὰδοξον τοῦτο σπήλαιον, ὃπερ εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Λαθύρινθος, παρτήρησα ὅτι ἡ ποιότης τῶν ἐν αὐτῷ λίθων εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν τῶν ὀγκολίθων, ἐξ ὧν ὁ καθεδρικός ναός τοῦ ἁγίου Τίτου ἐκτίσθη.

Ἐγρίκαπου ὁ δευτερεύων Παρθένιος· ἐν Ἐξ Μαριάρους ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἄρχιμ. Μελέτιος Κοτρόζος· ἐν Βλάχκx ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἄρχιμ. Ἀθανάσιος Λάσκαρις· ἐν Κοντοσκλίω (ἀγ. Ἐλπίδος) ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἄρχιμ. Ἀντώνιος· Ἀντωνίνης· ἐν Γαλατᾷ (Χριστοῦ) ὁ ἀρχιερατ. προϊστάμενος Συννάδων Εὐγένιος· ἐν Γαλατᾷ (ἀγ. Νικολάου) ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἄρχιμ. Δαμασκηνός Μοσχόπουλος· ἐν Γαλατᾷ (Παναγίας) ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἄρχιμ. Αἰμιλιανός Δάγκουλας· ἐν Σταυροδρομίῳ ὁ ἀρχιερατ. προϊστάμενος Χαριουπόλεως Γερμάνος μετὰ τῶν κληρικῶν θεολόγων τοῦ Πέραν· ἐν Ἰκατούλοις ὁ ἀρχιερατ. προϊστάμενος Παμφίλου Μελισσηνός· ἐν Φερίκιοις ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἄρχιμ. Νικηφόρος· ἐν Ὀρτάκιοις ὁ ἱεροδ. Σπυρίδων Βλάχος· ἐν Μ. Ρεύματι ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἄρχιμ. Μιχαὴλ Τριανταφυλλίδης· ἐν Νεοχωρίῳ (Παναγίας) ὁ ἱερατ. προϊστάμενος ἱερεὺς Παναγιώτης· ἐν τῷ ἁγιοταφτικῷ Μετοχίῳ ὁ ἱεροδ. Ἰάκωβος Ἀρχατζικᾶκης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι καὶ εὐλαδέστατοι ἱερεῖς,

οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ

Κ) πόλεως ἱερῶν Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ

τούτων ἐπιτροπεύοντες τιμω-

τατοὶ κύριοι.

Ἀριθμ. πρωτ. 1629

Θεῶς συνάρσει καὶ εὐλογίᾳ τῆς ἀγίας ἡμῶν Μητρός, Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τύποις ἐξεδόθη τὸ πρῶτον Πατριαρχικὸς τὸ ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ, ὅπερ Συνοδικῶς ἐγκριμένον καὶ τῇ σεπτῇ κατωχυρωμένον Πατριαρχικῇ ἐπικυρώσει παραδίδεται ἀπὸ τοῦ νῦν ταῖς ἀγίαις τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαις εἰς χρῆσιν κατὰ τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας. Ὅτι ἡ ἐκδοσις αὕτη ὑπερφέρει τῶν ἄλλων τῇ ἀκριβεῖ τῶν γραφῶν, οὐδεμιᾶς χρῆζει ἀποδείξεως ἄλλης, γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀνωτάτη τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, καὶ ἡθελε καὶ ἡδύνετο τῆς ἐκδόσεως ταύτης οὕτως ἐπιμεληθῆναι, ὥστε ἀδύνατον εἶναι τὴν ἐν ταῖς ἱεροῖς κειμέναις περὶ σφρησιν οἰωνοῦ ποτε ἀμαρτημάτων. Ἐξιστῇ δὲ παντὶ τῷ τὰ προλεγόμενα τοῦ ἀρτιφανοῦς Μεγάλου Ωρολογίου διεξερχομένῳ καταμαθεῖν ὅσα τε ἀκριβεῖς ἀφῆρθησαν, ὅσα τε προσηκόντως προσετέθησαν καὶ ὅσα αὖθις διορθώθησαν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τὰ πορίσματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας οὐδ' ἦν ἄλλως γενέσθαι, ὅτε, ὡς ἐν τῷ παρόντι, ἡ ἡμεῖς ἐπιστάσις τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἀνέτιθετο τοῖς μάλιστα περὶ τοῦτο ἀρμοδιωτάτοις, ἡτοι τῇ Πατριαρχικῇ Κεντρικῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἐπιτροπῇ καὶ ἄλλῃ εἰδικῇ ἐξ ἀγίων καὶ Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν ἀρχιερέων Ἐπιτροπῇ. Ἀριστον δὲ τυγχάνον τὸ παρὸν ἔργον λόγῳ τῆς τῶν περιεχομένων ὁρθότητος, οὐχ ἥκιστα τῶν ἄλλων ὑπερέχει ἐκδόσεων καὶ κατὰ τὸ καλλιτεχνικόν

τῆς ἐκτυπώσεως· διότι ἡ μὲν κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἡμεῖς ἐπίβλεψις καὶ τῶν παροραμάτων διορθώσεις ἀνέτιθη τῷ εἰδικῷ κατὰ τὰ τοιαῦτα ἄρχοντι Μ. Χαροφύλακι κ. Μανουὴλ Ι. Γεδεών, ὁ δὲ χάρτης καὶ τὰ ἄλλα ὀλικά, ὧν χρῆσις ἐγένετο, μετὰ περισσῆς ἐξελέγησαν ἐπιμελείας ὥστε ἀποτελέσθαι τόμος εὐσύννοπος, ἀπηλλαγμένος παροραμάτων, εὐχερὴς εἰς ἀνάγνωσιν, τὴν ὅβριον. Οὕτω δὲ ἔχουσιν τὴν ἱερὰν ταύτην βιβλίον σεπτῇ Πατριαρχικῇ κελύσει παραδιδόμενον εἰς κοινὴν χρῆσιν, προτρέπομενοι ὅτι καὶ ἐντελλόμενοι, ἵνα τὴν ἐκδοσιν ταύτην, ὡς Ἐκκλησιαστικῶς ἐγκριμένην, προτιμᾷτε πάσης ἄλλης, ἀντικαθιστάντες ἐν ταῖς ὧν προτίταθε καὶ ἐπιτροπεύετε ἱεραῖς Ἐκκλησίαις εἴ τινα ἂν εὗρητε προγενεστέρην ἐκδοσιν, καθόσον ἄλλως τε οὐδὲ πολὺ τί ἐστὶ τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, ὁρίσθαι εἰς ὅκτω καὶ δέκα μόνον γρόσια δι' ἕκαστον ἀντίτυπον καλλιτεχνικῶς δεδωμένον καὶ τῇ σφραγίδι ἐσφραγισμένον τῶν Πατριαρχείων. Γνωρίζομεν δ' ἐπὶ τούτῳ ἅπασιν ὅτι τὴν πώλησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ τούτου Μεγάλου Ωρολογίου ἀνεθέμεθα τοῖς ἐν Γαλατᾷ γνωστοῖς βιβλιοπωλείοις Δεπάστα—Σφύρα—Γεράρδου. Οὕτω δὲ ποιούντες εἴητε ἐν Κυρίῳ ὀφειλόμενοι.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 14 Μαρτίου 1900.

† Ὁ Μ. Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΙΤΟΣ

ΚΑΙ Ο ΕΠ' ΟΝΟΜΑΤΙ ΑΥΤΟΥ

ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ

I

Πρῶτος τῆς Κρητῶν ἐκκλησίας ἐπίσκοπος, ὡς γνωστὸν, ὑπῆρξεν ὁ Ἅγιος Τίτος, ὃν κατέλειπεν ἐν τῇ νήσῳ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράψας πρὸς αὐτὸν μετὰ ταῦτα, τὴν ἐκ Νικοπόλεως γνωστὴν ἐπιστολήν του, ἐν ᾗ (ε'. ἐδ. α'. κεφ.) λέγει αὐτῷ· «τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσης καὶ καταστήσης κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγὼ σοι διεταξάμην».

Πολλὰ λέγονται περὶ τῆς τοῦ Ἁγίου Τίτου καταγωγῆς, ἣν ἀνάγουσιν εἰς τὸν Μίνωα.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ἅγιος Τίτος εἶλκε τὸ γένος ἐκ Κρήτης ἐνθα ἐγεννήθη περὶ τὸ ἔτος 13 καὶ ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ἀνθύπατος τῆς νήσου ἦν θεῖος αὐτοῦ γνήσιος.

Ἐξῆς δ' ἐν ὅλῳ ἔτη ἐννεήκοντα καὶ τέσσαρα, ἐξ ὧν τὰ 10, διήνυσεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.

Ἐν τῷ Μηνίῳ τοῦ Αὐγούστου, ἡμέρᾳ κα', εὐρηται ἀφήγησις περιληπτικὴ τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Τίτου, ἐνδιαφερόσας πάντο πληροφορίας καὶ εἰδήσεις περιέχουσα.

τῆς αἰγλῆς ἐκείνης, ἥτις ἐπέλαμψεν ὡς κομήτης φεινὸς ἐν μέσῳ ἐρέβους ζοφεροῦ, ἐν μέσῳ τῆς ἠθικῆς τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου ἀποσυνθέσεως, ἀλλὰ τὸ ὑνάντιον ἐν σπουδῇ πάσῃ καὶ προσπαθείᾳ ἀντιθέῳ ἐπεχείρησαν νὰ ἀποσβέσωσιν αὐτό· «ἠγάπησαν γάρ, κατὰ τὸν ἀπόστολον, μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς» (Ἰωάν. Γ'. 20)· καὶ ἐνῷ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν ἵνα φωτίσῃ καὶ ἀναγεννήσῃ αὐτοὺς πρῶτον, δι' αὐτῶν δὲ καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα, οὗτοι προετίμησαν τὴν κρίσιν μᾶλλον ἢ τὴν σωτηρίαν καὶ εἰς τὰς τῶν λαοῦ θεομάχου ταχθέντες συνέλαβον, ἐβασάνισαν καὶ ἐσταύρωσαν Αὐτόν, νομίσαντες ὅτι κατάρθωσαν τοιοῦτοτρόπως νὰ ματαιώσωσιν ὅ,τι ἦν ἀδύνατον νὰ ματαιωθῇ. Πόσον ἐπληκνίσθησαν οἱ ἀτυχεῖς, οὕτω σκεψάμενοι! Τὸ ἔργον τὸ προαιώνιον ἐν μέσῳ ὑπερφυῶν καὶ παγκοσμίου σημασίας γεγονότων ἐτελέσθη ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν καὶ ἤρξατο ἀποφέρειν τοὺς καρπούς αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, αὐτοὶ δὲ, οἱ τοῦ ἔργου ἐκτελεσταί, ὁ κατ' ἐξοχὴν τῆς θρησκείας λαός, ἀπιστήσαντες κατεκρίθησαν. Ἀκριβὲς μελέτη καὶ ἐξέτασις τῆς στάσεως αὐτῶν καὶ διαγωγῆς ἀπέναντι τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀποδείκνυσιν ἐσωτερικὴν ἀγωνίαν αὐτῶν ὁρῶντων τὸν ἀπ' αἰῶνων ὑπ' αὐτῶν προσδοκώμενον, ἐλθόντα ὁμῶς ταπεινὸν καὶ ἄδοξον οὐκ ἐδέξαντο. Ἰδοὺ ποῦ ὀχυρούμενοι καὶ τίνες, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀπιστίας αὐτῶν, προβάλλοντες προφητικὰς ἀντιρρήσεις ἐνέμειναν εἰς τὴν ἀπίστην καὶ ἐπολέμησαν τὸ ἔργον καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ· «ἡμεῖς, λέγουσιν οὗτοι, αἱ γραφαὶ ἐνδοξον καὶ μέγαν ἀναμένειν τὸν παρὰ τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ὡς υἱὸν ἀνθρώπου παραλαμβάνοντα τὴν αἰώνιον βασιλείαν ἀναγκάζουσιν, οὗτος δὲ ὁ ὑμέτερος Χριστὸς ἄτιμος καὶ ἄδοξος γέγονεν ὡς καὶ αὐτῇ τῇ ἐσχάτῃ κατάρξῃ τῇ ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ περιπεσεῖν· ἐσταυρώθη γάρ». Ἡμεῖς, λέγουσιν, ἀναμένομεν Μεσσίαν ἵνα ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· δὲν ἀναμένομεν Μεσσίαν Θεόν, ὡς ὑμεῖς τοῦτον πιστεύετε, ἀλλ' ἄνθρωπον· Θεὸν ἕτερον τοῦ Ἰεσοῦ οὐ γινώσκουμεν· παριμένομεν προφῆτην ὅμοιον τῷ Μωσῇ, ἄνθρωπον δηλονότι, υἱὸν ἀνθρώπου, ὃν προεφήτευσεν ἡμῖν Δαυὶδ ὁ προφήτης· ἐνὶ λόγῳ πῶς νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸν ὑμέτερον Χριστόν, ἀφοῦ τὰ περὶ αὐτοῦ πάντα φαίνονται παράδοξα καὶ μωρά; «ἐκεῖνο δὲ ἀπορούμεν, ἐξοκολουθοῦσιν οὗτοι, μάλιστα, εἰ ὑμεῖς εὐσεβεῖν λέγοντες καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν οἰόμενοι, κατ' οὐδὲν αὐτῶν ἀπολείπεσθε, οὐδὲ διαλάσσετε ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τὸν ὑμέτερον βίον, ἐν τῷ μῆτε τὰς ἐορτάς, μῆτε τὰ σάββατα τηρεῖν μῆτε τὸν περιτομὴν ἔχειν καὶ ἔτι ἐπ' ἄνθρωπον σταυρωθέντα τὰς ἐλπίδας ποιοῦμενοι, ὁμῶς ἐλπίζετε τεύξεσθαι ἀγαθοῦ τινος παρὰ Θεοῦ, μὴ ποιοῦντες αὐτοῦ τὰς ἐντολάς» (Διαλ. ρ. 156)· κατελίπετε τὴν ἀληθῆ θρησκείαν καὶ τὰ τοῖς Ἕλλησι τερατολογεῖν πολυμάτε· ἐν τοῖς τῶν λεγο-

μένων γὰρ μύθοις λέγεται κτλ. (αὐτόθ. σ. 380). Τοιαῦτα αἱ πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀπιστίας τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ τοῦ Τρύφωνος προβαλλόμεναι ἀντιρρήσεις. Ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν διαβλέπουν τὴν τῶν προφητειῶν ἐκπλήρωσιν, ἀλλ' ἀπλὴν μόνην αὐτῶν διαστροφήν καὶ παραποίησιν· αὐτοὶ τὰ πάντα παρκειῶς νενοήκασιν, εὐσεβεῖαν ἡγούμενοι ἐὰν τοιαῦτα ποιοῦντες τὰς ψυχὰς μεμίστωμένοι ὡς πάσης κακίας. Πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτῶν ταύτας, ἃς εἶχον περὶ Μεσσίου, οὐκ ἠδύναντο συμβιβᾶσαι καὶ ὡς τοιοῦτον ἀποδεχθῶσι τὸν υἱὸν τοῦ τέκτονος· διὸ καὶ ἤρξαντο, ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας ἐλυνόμενοι, νὰ ἀντιδρῶσιν εἰς τὴν πρόσδοον τοῦ φωτός διὰ τοῦ ζοφεροῦ τῆς ἀπιστίας καπνοῦ, ἀπ' ἑνὸς μὲν αὐτοὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ καταδιώκοντες, ἀπ' ἑτέρου δὲ διαβάλλοντες τοῖς κρατοῦσιν· εἰς τὸν τρόπον

1. Ἱερομνημ. Ἀλεξ. Λουκούργου τευχ. Α'.

ὥστε καὶ αὐτοὶ κατέστησαν ἐχθροὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας δεινοὶ καὶ κατήγοροι.

Καθὼς ἐλέγχθη καὶ ἐν ἀρχῇ, προκειμένου νὰ ὑπερασπίσῃ τις καὶ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀπέναντι τῶν Ἰουδαίων ἐξάπαντος δέον νὰ πράξῃ τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Π. Διαθήκης ὡς πηγῆς αὐτῶν θρησκευτικῆς καὶ αὐθεντικῆς ἀναντιλέκτου. Κατὰ ταῦτα καὶ ἐν τῷ πρὸς Τρύφωνα δικλόγῳ δὲν θέλει ἀπαντήσῃ ὁ ἀνχνώστης θεωρητικὰς ἀποδείξεις πρὸς ἀναίρεσιν τῶν διατυπωμένων ἐπιχειρημάτων ἀλλ' ἡ μόνην παράθεσιν καὶ ἐρμηνείαν τῶν περὶ Μεσσίου προφητειῶν μετὰ λογικῶν συμπερασμάτων· «οὐχ ὑπ' ἐμοῦ συνεσκευασμένοι εἰσιν οἱ λόγοι, οὐδὲ τέχνη ἀνθρώπινη κεκαλλωπισμένοι, ἀλλὰ τούτους Δαυὶδ μὲν ἐψάλλεν, Ἡσαΐας δὲ εὐηγγελίζετο, Ζαχαρίας δὲ ἐκήρυξε, Μωϋσῆς δὲ ἀντέγραψεν· ἐπιγινώσκεις, ὦ Τρύφων; ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀπόκειται γράμματα, μᾶλλον δὲ οὐχ ὑμέτεροις· ἡμεῖς γὰρ αὐτοῖς πειθόμεθα, ὑμεῖς δὲ ἀναγινώσκοντες οὐ νοεῖτε τὸν ἐν αὐτοῖς νοῦν» (Γιαλ. π. Τρ. σ. 194). Ἀναλαβόντες ἵνα ἐπισκοπήσωμεν διὰ βραχείων τὸ ἀπολογητικὸν τοῦτο ἔργον ἐν ᾧ διέκει ἡ ἀκραίφνης τοῦ ἱεροῦ Ἰουστίνου εὐσεβεία, συνοφασμένη ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους ἀποδείξεσι τῆς ἱερᾶς ἀληθείας μετὰ Σωκρατικῆς πολλοῦ εἰρωνείας καὶ χάριτος θὰ παρακολουθήσωμεν τὸν μὲν Τρύφωνα ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, προβάλλοντα, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐν γένει διδασκαλίας, τὸν δὲ ἱερὸν Ἰουστίνον ἀντιπρόσωπον τοῦ χριστιανισμοῦ ἀνασκευάζοντα ταύτας διὰ προσηκούσης τῶν προφητευθέντων ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς αὐτῶν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

† Ἀρχιμ. ΙΑΚΩΒΟΣ

Βατοπεδινός

Ἡγούμενος καὶ Διευθυντὴς

τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἴκ. Θρόνου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 4909 καὶ ἀπὸ 'Ιουνίου 1899 τῇ 28 δὲ Αὐγούστου πρωτοκολληθεῖσαν περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγοῦσας Ἑλένης Πέτρου Σανσάρογλου, θυγατρὸς 'Ιωάννου Μερκουρίου, λιθοξόου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον δικαυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Πέτρου Ἀβραάμ Σανσάρογλου,

Διατάσσει τὴν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ἀνατολῆς» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης,

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ προθεσμίαν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐτέρων ἐκτὸν εἰκοσιν ἡμερῶν πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, καὶ

Ἐπιτίθουσιν αὐτῷ τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἔτι δὲ καὶ τῶν διαζευκτηρικῶν ἐγγράφων συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια ὀγδοήκοντα καὶ τρία (ἀρ. 683), προκαταβλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 'Ιανουαρίου 1900.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλδεῖας Γερβάσιος.

3

Ὁ Γραμματεὺς
Διάκονος Π. Ὁρφανίδης

ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Κλητεύεται ἡ Ἀναστασία Δημητρίου Κουτζούρη, ὑπήκοος ὀθωμανή, ὁρμώμενη ἐκ Κίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς ὅπως τὴν πρώτην Δευτέραν καὶ ὥραν 2 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἱερατικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικαίας αὐτοπροσώπως, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Χαράλαμπος Ἡλ. Ἀσλάνογλου ἐκ Κίουπλίων ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίῳ δὲ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴν δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων)πόλει ἐκδιδομένης ἑφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Κίῳ, τῇ 8 Μαρτίου 1900.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Νικαίας Σωφρόνιος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Ζῆκος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, δέχεται τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐναγοῦσας Μαρίας Ἰωάννου Μαυροθαλασσίτου ὡς νόμιμον καὶ κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου Β. Μ. Κούρογλου ὁριστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ.

Καταδικάζει τὸν ἐναγομένον εἰς τὴν πληρωμὴν 3000 γροσίων πρὸς τὴν ἐνάγουσαν, προερχομένων ἐκ ἐκεῖνου ὅπερ συνωμολογήσατο αὐτῇ πρὸς διατροφήν αὐτῆς τε καὶ τοῦ ἀνηλίκου τέκνου των.

Ὅρίζει προθεσμίαν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Διατάττει τὴν δημοσίευσιν τρίς κατὰ συνέχειαν τοῦ παρόντος διατακτικοῦ διὰ τῆς ἑφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ ἐπιτίθουσιν τῷ ἐναγομένῳ τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν διαζευκτηρικῶν ἐγγράφων ἀνερχόμενα εἰς γρ. 300 προκαταβλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. Ἐγένετο ἀποφασισθῇ καὶ ἐδημοσιεύθῃ.

Ἐν Καρπάθῳ, τῇ 11 Φεβρουαρίου 1900.

2

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Καρπάθου Ἀγαθάγγελος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

Προσκληθεῖται ὁ Ἰωάννης Μιχ. Παπᾶ Γεωργίου χτίστης, ὑπήκοος ὀθωμανός, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ χωρίου Μενετῶν Καρπάθου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς ὅπως τὴν πρώτην Παρασκευὴν καὶ ὥραν 7ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρπάθου αὐτοπροσώπως, ἢ δι' ἀντιπροσώπου του ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Φραγκουλιᾶς Πολυγρονίου Διάκω Μιχαήλ ἐκ τοῦ χωρίου Μενετῶν ἐπὶ διαζεύξει καὶ ἀποτίσεως διατροφῆς. Ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων)πόλει ἐκδιδομένης ἑφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

1

Ἐν Καρπάθῳ, τῇ 16. Δεκεμβρίου 1899.

Ὁ Πρόεδρος.

Ὁ Γενικός τοῦ Μητροπολίτου Ἐπίτροπος.

Παπᾶ Ἰωάννης Γ. Μυκονιάτης.

Ἡ Διοίκουσα τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτηρίων, ἐπισκεπτηρίων καὶ παντὸς εἶδους ἐντύπων εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τὴν τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.